

Arrest

nr. 111 760 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van 20 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Op 30 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Het beroep dat verzoekers tegen de beslissingen indienden is op 20 oktober 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arresten nrs. X en X.

Op 15 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden. Op 29 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. X van 3 februari 2011 het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 24 augustus 2010 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in de beslissingen van 24 april 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers gaan in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nrs 85 785 en 85 786 van 9 augustus 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 15 oktober 2010 dienen verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers dienen op 7 maart 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de op 7 maart 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Verzoekers dienen op 2 mei 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 oktober 2010 en 2 mei 2011 ontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 93 292 van 11 december 2012 de beslissing vernietigt.

Op 30 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 augustus 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 047 van 14 januari 2013 het beroep verwerpt.

Op 7 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nrs. 95.045 en 95 046 van 14 januari 2013 het beroep verwerpt.

Op 17 september 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 29 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest 98 285 van 1 maart 2013 de beslissing vernietigt.

Op 29 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 98 286 van 1 maart 2013 het beroep verwerpt.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 15 oktober 2010 en op 2 mei 2011 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 4 april 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2010 en van 02.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

P., S. (RR: ...)

nationaliteit: Oekraïne

geboren te Vinogradov op (...)1979

P., G. (RR: ...)

nationaliteit: Oekraïne

geboren te Kharkov op (...)1978

P., M. (RR: ...)

nationaliteit: Oekraïne

geboren te Khasfort, Duitsland, op (...)2009

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor P., S. (R.R.: ...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 01.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De huidige beslissing betreft de aanvragen 9ter d.d. 15.10.2010 en d.d. 02.05.2011, die betrekking hebben op de medische toestand van P., S.. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van P., G.; deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van P.G. eveneens in overweging zouden genomen worden."

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoekers ter kennis gebracht op 4 april 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van C., H., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

P., G. en geboren te zijn te Kharkov op (...)1978, en van nationaliteit Oekraïne te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven",

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 10.08.2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen.

In toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.10.2012, aan hem betekend op 05.11.2012

Inreisverboden

*In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:
o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.10.2012, aan hem betekend op 05.11.2012.”*

en

“In uitvoering van de beslissing van C., Hannelore, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

P., S. en geboren te zijn te Vinogradov op (...)1979, en van nationaliteit Oekraïne te zijn

+ minderjarig kind: P., M., geboren te Khasfort, Duitsland, op (...)2009

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië”, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”,

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 10.08.2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen.

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.10.2012, aan haar betekend op 05.11.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.10.2012, aan haar betekend op 05.11.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het eerste en tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de ingeroepen medische problematiek niet kan weerhouden worden als een aandoening die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 01.03.2013.

In dit advies wordt geponeerd:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie niet van aard is om actueel een reëel risico in te houden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening wordt inmiddels reeds gedurende meer dan 2 jaar behandeld met psychotherapie en psychofarmaca hetgeen voor een dergelijke depressie ruim voldoende is. Een voortzetting van deze behandeling is dan ook onzinnig of heeft andere bedoelingen dan het genezen van een aandoening.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in

zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

"

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- *ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- *ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel eenzijdig wordt geponereerd dat twee jaar behandeling ruim voldoende is voor een depressie en een voortzetting van de behandeling onzinnig zou zijn.

Er wordt - met uitzondering van deze persoonlijke subjectieve niet-gestaafde bewering van de arts-adviseur - evenwel geen enkel argumentatie gegeven in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot personen die minder dan twee jaar in behandeling zijn voor hun depressieve toestand.

Dat verzoekster thans nog aanvullend een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk behandeld wordt voor haar depressieve toestand.

Dat verzoekster bovendien een bewijs voorlegt van het feit dat zij thans zwanger is hetgeen eveneens zijn implicaties heeft voor wat betreft de behandeling ..

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens ongegrondheid zonder enige objectieve motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer subjectief is en in gene mat gesteund op enig medisch onderzoek of enige medische bevinding, wel integendeel, door de arts-adviseur, in strijd met de bevindingen van de behandelende arts, zomaar wordt geponereerd dat meer dan twee jaar behandeling onzinnig zou zijn.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (. ..)".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199,8 maart 1993, RA.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (Rv.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet op gratuite wijze dat meer dan twee jaar behandeling voor een depressie onzinnig zou zijn, en hieraan toevoegt dat een verdere behandeling andere bedoelingen zou hebben dan het genezen van de aandoening.

Dat de arts-adviseur hier in raadsels spreekt, gezien niet kan ingezien worden welke andere bedoeling de behandeling kan hebben dan de genezing van verzoekster en voor het overige zijn advies uitblinkt in het totaal ontbreken van enig afdoend medisch onderzoek ..

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie;

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom de arts-adviseur van verwerende partij niet zelf enig onderzoek zou moeten uitvoeren.

Om een verblijf te bekommen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, ROE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zo -als in casu aan de orde is."

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet beantwoordt aan het begrip ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de in het medisch dossier beschreven depressie niet van aard is om actueel een reëel risico in te houden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. De

controlearts stelt vast dat deze aandoening reeds gedurende meer dan 2 jaar behandeld wordt met psychotherapie en psychofarmaca hetgeen voor een dergelijke depressie ruim voldoende is. Een voorzetting van deze behandeling is dan ook onzinnig. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

De *in casu* voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het niet zijn bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

In casu heeft de arts-adviseur op 1 maart 2013 een medisch advies opgesteld waarbij hij verwijst naar de door verzoekster neergelegde medische attesten betreffende haar aandoening. De arts-adviseur stelt vast dat in deze medische getuigschriften wordt aangegeven dat verzoekster lijdt aan een “*ernstige*

depressieve decompensatie" of een "*majeure recurrenente depressie bij een hysterische persoonlijkheid*". De arts-adviseur oordeelt aan de hand van de beschreven depressie in de medische stukken dat deze niet van aard is om actueel een reëel risico in te houden voor het leven of de fysieke integriteit. De aandoening wordt inmiddels gedurende meer dan 2 jaar behandeld met psychotherapie en psychofarmaca hetgeen voor een dergelijke depressie (lees beschreven depressie) ruim voldoende is. Een voortzetting van deze behandeling is volgens de arts-adviseur onzinnig. Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-adviseur concludeert dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals bedoeld in § 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat er *in casu* geen reden is om een machtiging tot verblijf toe te kennen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de ambtenaar-geneesheer niet enkel onderzocht of de aandoening direct levensbedreigend is. De arts-adviseur heeft ook onderzocht welke behandelingen verzoekster heeft ondergaan en of zij de behandelingen nog langer nodig heeft. De arts-adviseur oordeelt dat de duur van de behandelingen, met name reeds meer dan 2 jaar voor de beschreven aandoening ruim voldoende is en dat een voortzetting van de behandeling onzinnig is of geenszins de bedoeling kan hebben om de aandoening te genezen. Aldus blijkt de arts-adviseur *in casu* ook rekening te hebben gehouden met de eventuele noodzaak tot verdere behandeling in het land van herkomst. Verzoekers' betoog dat enkel wordt gemotiveerd omtrent het gegeven of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven kan niet worden gevolgd. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de arts-adviseur *in casu* geen afdoend onderzoek zou hebben gevoerd of niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij menen dat de controlearts het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet beperkt tot personen die minder dan twee jaar in behandeling zijn. De arts-adviseur stelt immers duidelijk dat de behandeling van meer dan 2 jaar *in casu*, met name met betrekking tot de in de medische attesten beschreven aandoening, ruim voldoende is. Waar verzoekers thans verwijzen naar haar zwangerschap, doen zij geen afbreuk aan de kennelijk redelijke beoordeling omtrent de duur van de behandeling van de beschreven aandoening waaraan verzoekster lijdt, met name de depressie. Verzoekers laten na uiteen te zetten welke "*implicaties*" haar zwangerschap heeft voor de behandeling.

De Raad merkt op dat verzoekers zelf erkennen dat een gezondheidsprobleem dat wordt aangevoerd als grond om een verblijfsmachtiging te verkrijgen een zekere ernst moet hebben en benadrukt dat wanneer een controlearts vaststelt dat de door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek niet zwaarwichtig is, deze vaststelling in bepaalde gevallen op zich kan volstaan om te besluiten dat er geen reëel risico op bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling bij het ontbreken van een adequate behandeling. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel is dat dit *in casu* het geval is en er worden door verzoekers geen elementen aangebracht die toelaten deze beoordeling in vraag te stellen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De toelichting van verzoekers laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.3 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Ten onrechte wordt er bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden met volgende elementen:

- er werd een art. 9 BIS VW voor verzoekster ingediend, dewelke tot op heden nog lopende is.

Dat een terugkeer tegenaangewezen is mede door het belang van het kind van verzoekster.

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Dat het belang van het kind van verzoekster geenszins gebaat is bij het terug naar Oekraïne moeten temeer er sprake is van een lopend schooljaar en er geoordeeld werd dat een bevel om het grondgebied te verlaten tijdens een lopend schooljaar niet kan.

Wel integendeel, het kind bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Door geen rekening te houden én met de lopende procedure art. 9 BIS VW én met de belangen van het kind waaronder ook het lopende schooljaar dat zou onderbroken worden, werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.4 De tweede en derde bestreden beslissingen zijn gegrond op onder meer artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekers betwisten dit niet. Verzoekers kunnen bijgevolg niet voorhouden dat verweerder de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden.

Waar verzoekers betogen dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, moet worden geduid dat een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft en niet tot gevolg heeft dat verweerder niet dient te voldoen aan de verplichting die hem door de wetgever is opgelegd om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling die zonder te beschikken over de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. Dezelfde opmerking geldt voor het ter terechtzitting opgeworpen ‘toelaatbare cassatieberoep’. Ook de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm.

Waar verzoekers wijzen op de “rechten van het kind” en dat hun kind geschaad zal worden in zijn persoonlijke ontwikkeling omdat hij tijdens het lopend schooljaar het Rijk zal moeten verlaten, merkt de Raad op dat hun kind heden vier jaar is en bijgevolg niet schoolplichtig is. Bovendien is het in het belang van het kind om de ouders te volgen. Verzoekers maken met hun betoog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.5 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het vierde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“In Oekraïne komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen ten aanzien van personen van Zigeunerafkomst. Deze schendingen zijn divers van aard:

De situatie is en blijft ernstig en precair;

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen van Zigeunerafkomst uit Oekraïne.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van zigeunerafkomst, die er geenszins op verbeterd is.

Dat het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar geenszins de vereiste bescherming door de overheid wordt geboden (art. 3 EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de etnische origine van de man van verzoekster.

Dat verzoekster bij gebeurlijke terugkeer naar haar geboorteland alleszins bij niemand nog terecht zal kunnen voor bescherming.

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Oekraïne en in het bijzonder met de etnische afkomst van de echtgenoot van verzoekster.”

2.6 Waar verzoekers stellen dat zij, gelet op de zigeunerafkomst van de echtgenoot van verzoekster, het slachtoffer zullen worden van mensenrechtenschendingen in Oekraïne, gaan zij met hun toelichting evenwel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissingen nergens bepalen dat zij zich naar Oekraïne dienen te begeven. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de bevoegde asielinstantie reeds oordeelde dat verzoekers geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het verweerder niet toekomt om deze beoordeling in vraag te stellen. Bovendien blijven verzoekers in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat de situatie in Oekraïne heden van die aard is dat zij er een reëel risico lopen om er te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat zij er het slachtoffer zullen worden van een wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het gegeven dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissingen, een onderzoek dat reeds gebeurde door de bevoegde instanties niet heeft overgedaan, kan ook niet afgeleid worden dat artikel 7 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werden miskend.

Het feit dat bij de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de etnische origine van de vreemdeling aan wie dit bevel gericht is, laat verder, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vast te stellen. De Raad wijst er ten overvloede op dat het loutere indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen geen schorsende werking heeft en derhalve geenszins verhindert dat verweerder besluit tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook moet worden benadrukt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In het vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 15.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Oekraïne er een is van dagdagelijkse geweld dreiging ten aanzien van personen van zigeuner afkomst waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.8 Allereerst moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van de bepalingen van deze richtlijn inroepen.

In zoverre verzoekers nogmaals betogen dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft geschonden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaand middel en opnieuw te duiden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Oekraïne een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers die beiden en samen met hun kind het land dienen te verlaten, niet aantonen dat enig door deze verdragsbepaling beschermd recht door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 13 van het EVRM – dat verzoekers ook geschonden achten – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Er kan verder enkel, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen, worden herhaald dat de materiële motiveringsplicht niet inhoudt dat wanneer de verwerende partij een beslissing neemt omtrent de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk zij in deze beslissing moet aangeven dat zij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN